

Geschiedenis van een straat

Sommige dingen zijn zo gewoon dat je ze haast niet meer ziet. Neem bijvoorbeeld een straat. Zo'n straat waar je altijd doorheen loopt dat je precies weet hoeveel stappen lang hij is.

Soms, als ik mijn dag niet heb of als ik boos ben of echt geen idee heb wat ik moet doen, dan ga ik naar zo'n straat en sta ik stil. Dan tel ik alle deuren en bedenk me dat achter al die deuren iemand woont. Of zelfs meerdere iemands. Een gezin met wel tien kinderen, of maar twee. Een oude vrouw, twee mannen samen of een jongen die net volwassen is geworden en voor het eerst in een huis woont zonder ouders.

Al die mensen hebben een leven. Ze kennen mensen die jij niet kent, maar waar zij veel van houden. En elke dag worden ze wakker en vragen ze zich af wat ze die nacht hebben gedroomd. De meesten van hen vergeten die droom bijna meteen, een enkeling schrijft hem op. Daarna staan ze op, eten brood of yoghurt of drinken alleen koffie. En terwijl ze ontbijten denken ze aan de dag die voor hen ligt. Aan waar ze zin in hebben, en wat ze liever willen doen. Ik probeer altijd te raden waar al die mensen tegelijkertijd aan denken. Het lukt me nooit. Ze zijn met teveel, en ze zijn te verschillend.

Als ik daar zo sta de denken, midden in de straat krijg ik altijd een gevoel dat begint in mijn tenen en zich omhoog verplaatst naar mijn buik en daarna naar mijn hoofd. Ik voel me dan heel klein, slechts een klein mensje tussen al deze andere mensen, en tegelijkertijd voel ik me heel groot, omdat ik al die levens even zie.

Als ik dat allemaal voel, ben ik nog niet klaar. Ik kan nog een stap verder. Want de mensen die nu in deze straat wonen, hebben hier niet altijd gewoond. Ooit woonden hier andere mensen, en voor hen weer andere mensen. Hoe ouder een straat, hoe meer mensen er hebben gewoond.

Die mensen droegen vreemde kleren. Ze lazen oude boeken, die toen nog nieuw waren en ze lachten om andere grappen dan jij en ik. Maar ook zij werden elke ochtend wakker en vroegen zich af wat ze hadden gedroomd. En daarna aten ze brood of ei of dronken alleen wat melk. En terwijl ze ontbijten dachten ze aan de dag die voor hen lag. Aan waar ze zin in hadden, en wat ze liever wilden doen.

Dat is pas veel om te voelen. Ik weet niet eens zeker of het me echt lukt om aan al die mensen tegelijk te denken. Maar ik probeer het wel. Ik probeer het zo hard dat ik mijn ogen dichtknijp en ik mijn hele lijf voel tintelen, van mijn hoofd tot mijn tenen en mijn vingertoppen. Als ik mijn ogen daarna weer open doe, lijkt de straat waar ik sta altijd een beetje te wiebelen. Daarna loop ik naar huis, en als mijn ouders vragen waar ik was zeg ik altijd: 'Gewoon.'

Anna Dijk